

Návštěvníky letošního Jamboree přivítalo ve dnech 27. a 28. května horké letní počasí, teploty se vyšplhaly nad 30 stupňů celsia. Organizátoři festivalu z Městského kulturního střediska přichystali bohatý program v Letním kině a na vloni ověřeném Závodišti, ale i přímo v centru Strakonice na Velkém náměstí scénu Na rampě. Centrem protéká i řeka Otava, v níž mnozí návštěvníci nacházeli příjemné osvěžení sluncem i muzikou rozpálených tělesných schránek.

Nejen novinku, scénu Na rampě, kde v sobotu za poledního žáru hrál **Cop**, zaznamenali věrní příznivci Jamboree. Letos poprvé zvučil hlavní koncerty v Letním kině zkušený Pája Jindrák se svým týmem (Šaolín), moderátorskou dvojici hlavních

Vojta Zícha a Druhá míza

foto: Jiří Pígo Nosek © [www.photomorgana.cz](http://www.photomorgana.cz)

programů Míšu Leichta a Rošťa Čapka doplnil v programech na Závodišti moderátor a muzikant Zdeněk Schwager.

Přijela jsem opět až v sobotu, z tištěného Banjo Pickera jsem se dověděla, oč jsem v pátek přišla. V odpoledním programu Než to začne se na Závodišti představily jihočeské kapely hrající bluegrass a country, v hlavním programu např. **Pavčina Jíšová a CS band**, **Luboš Malina a Afterparty**, **Cop**,

muziku s přesahem zastupovali

**Dun an Doras**

nebo

**Banjo band Ivana**

**Mládka**

. To uvádím bez záruky, ačkoliv mi to pátečníci shodně potvrzovali a Novou sekci jsem dokonce v Praze zaslechla přímým přenosem z kamarádčina mobilu.

Stihla jsem závěr dopoledního programu Bluegrass session No.5, loňské vítěze **Porty Giant Mountain Boys**

(volně přeložili jako Krakonoška), v níž se ujal kontrabasu Zdeněk Schwager a kytarista Petr

Poláček (z loňské Superstar) zpíval převážně tradicionály, a

### **The Mousetrap**

mandolinisty Ralpha Shuta s kytaristkou a zpěvačkou Míšou Královou, kteří v prudkém slunci odvedli velmi sympatický výkon postavený na sólovém zpěvu Míši.

Během přestávky s tanečními kreacemi a hrátkami s lasem dětí i dospělých ze skupiny Sluníčko, známé již z loňského Jamboree, se chystala přehlídka seskupení, která se pro mne stala (tak trochu s očekáváním) vrcholem letošního Jamboree.

### Banjománie

přivedla na scénu naši instrumentální i autorskou špičku v domácích sestavách nebo v různých kombinacích, jak jsme v bluegrassu zvyklí. Zahájil **Petr Kůs a Famy** s banjistou Martinem Mikolášem. Petr Kůs je nesmírně plodný autor, jeho skladby se stávají již běžnou součástí repertoáru BG kapel v jedné rovině s klasickými skladbami amerických autorů, řadu z nich opatřil zpěvnými českými texty. Stačí jmenovat

*Dal jsem tvejm očím pláč*

,  
*Můj anděl strážnej*

,  
*Mám plán*

, které jsme si v jeho podání poslechli.

### **Martin Žák**

si připravil půvabnou osvětovou přednášku o vývoji pětistrunného banja, s názornými ukázkami stylů hry. Od současného banja s tříprstovou technikou Earla Scruggse, se vracel hlouběji do historie, představil banjo jako nástroj lidový (pozdravil nás: Dobrý den sousedi), banjo horalské, hru dvou hráčů na jeden nástroj (beating the sticks), kdy druhý tluč přes struny hůlkami (zde Martinova žena Denisa), tykvové banjo haitských otroků (haitská banza) či rytmického předchůdce banja, v podstatě chřestidlo "Mrštný Janek" (Nimble Jack?), kterému pražení slunce nebránilo ve skotačení. Jen vám jej těžko mohu popsat, neb vzdálenost mezi scénou a hledištěm je přece jen hodně velká. Možná si řeknete, že přednáška a ještě v parnu by vás zrovna nenadchla. Musím Martina Žáka pochválit za výborný pedagogický výkon a dobře vystavěnou a zábavnou vyučovací? dvacetiminutovku. Tolik času měli všichni účinkující k dispozici a bohužel, nepřidávalo se.

Banjománie pokračovala špičkovým výkonem sdružení někdejšího banjisty Copu - **Láďa**

### **Ptáček a přátelé**

: dobrista Peter Szabados (CS Band), baskytarista Zdeněk Fík (Cop), mandolinista Martin Krajíček (KK Band), kytarista Emil Formánek (Druhá tráva) a dcera slavného otce, výtečná zpěvačka výrazného temnějšího hlasu, Eliška Ptáčková, která vypomáhala i na kytaru. Šťastné seskupení muzikantů naladěných na stejnou vlnu předvedlo několik upravených skladeb i mimo

Napsal uživatel Džexna  
Středa, 08 Červen 2005 04:00

---

žánr, například Cashovu

*Ring of Fire*

v Eliščině podání, v newgrassovém hávu, s elegancí, precizností a v naprosté pohodě, které si se z

Nejen muzika byla ve Strakonících úchvatná

foto: Jiří Pígo Nosek © [www.photomorgana.cz](http://www.photomorgana.cz)

ájmem poslechli i ostatní účinkující a společně s diváky ocenili uznalým aplausem. Rychle nazvučená další sestava neb pouhá trojice, **Druhá míza** vynikajícího plachého banjisty a instrumentalisty Vojty Zíchy, s Tomášem Berkou (kytara) a Romanou Tomáškovou (baskytara -Toman a lesní panna, Prsten) pokračovala v načatém trendu. Instrumentálky

*Mazanec*

(nebo Trhanec, pořád si to pletu), Ježkovi

*Tři strážníci*

nebo ryvolovka

*Září*

, znovu potvrdily Vojtovu autorskou, aranžérskou invenci a interpretační virtuozitu na banjo. Skvělá muzika, radost poslouchat. S Druhou mízou jsme se setkali i v podvečer hlavního programu v Letním kině, kde dostaly prostor i skladby zpívané. Obě vystoupení patřila k tomu nejlepšímu, co jsem viděla jak na Jamboree, tak v BG muzice v letošním roce.

Ostrý řez a následovala hudba 20. let, které z nás už málokdo pamatuje, jak pravil Schwager, mimochodem, pro mne nebývale věčný a příjemný průvodce Banjománií. **Jan Čapek a spol.** se jmenoval "nejmenší big band na světě", kde kromě Čapkova swingového plektrum banja, na něž se hraje trsátkem, figurovala trubka a saxofon mamutích rozměrů. Při

*My Blue Haeven*

j jsme si podupávali jako dávní steamboat stompers na Mississippi, nakonec nedaleká Otava šplouchala a ve vlnkách se zrcadlilo modré nebe, či se ocitli kdesi na tanečním parketu zahradní restaurace, kde pradědečkové provětrávali faldy prababičkám.

A to nejlepší na konec. Ne, to bych byla nespravedlivá k předcházejícím účinkujícím, nicméně kolekce instrumentálních pamlsků sestavy **Luboš Malina a přátelé**, v níž se blýskala dvě banja, Luboše Maliny (Druhá tráva) a Martina Fridricha (Cop), se stala zároveň i ochutnávkou připravovaného CD

***Dueling***

### **Fingers**

, které vzniká právě na základě společného jamování. Zdvojená banja se doplňovala například ve Fridrichově uhánějícím

*Banjobusu*

, instrumentálce Ládi Ptáčka

*Luboš a Láďa*

či tradičním

*Old Joe Clark*

, ačkoliv tam se mi poněkud utopila mezi nástroji přátel z "ovocné" sestavy, ve zvonivé a přesné mandolíně Zdeňka Jahody (Monogram) a houslových partech bráchy Pepy Maliny (P.R.S.T).

Kytarou vše spolehlivě jistil Emil Formánek a virtuos kontrabasu Petr Surý (oba DT) dokázal dokonale suplovat i bodhrán v

*Irish Medley*

. Zkrátka dvě banja s kapelou v kulminujícím vedru vítaná osvěžující pohoda.

Kapelám, které zahajovaly odpolední program v Letním kině, nutno vyseknout poklonu za statečnost, neboť v rozpáleném kotli muselo být na padnutí. Lehounký vánek, který na Závodišti alespoň chvílemi zatřepetal stříškami či deštníky - slunečníky, si už patrně svoje od foukal a vytratil se. Ovšem s první kapelou **Blue Gate** z Plzně, včele s kapelnicí Ilonou Leichtovou a s novým banjistou Liborem Nývlttem, se dostavil svěží vítr bluegrassový, dokonce i

*Vichřice*

! Šlapalo to skvěle. Pražský

### **Reliéf**

na velkém podiu na pohled ztracený, plně zaujal publikum vícehlasými gospelsy, které jen chvilku rušilo přelétávající éro, skladbami převážně Zbyňka Bureše, banjisty a zpěváka mnohobarevného hlasu s obdivuhodným parádním dlouhým držením jednoho tónu. Brněnský

### **Drive**

Davida Němečka jakoby se bál ve vedru křesat jiskry, snad to bylo volbou skladeb ve volnějším tempu, ovšem i v

*Yellow river*

či

*Kroutím a házím*

působil poněkud mdle. Obdobně i

### **Zdeněk Jahoda jam**

, ačkoliv podobně jako v Drive Veronika Němečková, i zde zpívala šikovná Eliška Ptáčková (už jsem se o ní zmiňovala v Banjománii), technicky propracovanými BG skladbami nenadchl, obvyklá šťáva domovského

### **Monogramu**

chyběla. Probrala nás až trojka

### **Druhá míza**

, plným zvukem, vroucností písniček, banjem Vojty Zíchy či national steel kytarou, zpěvem Romany Tomáškové (Růže) i Tomáše Berky. Vojta Zícha umí své mužské písně ozvláštnit lehce zastřeným zpěvem, uvěříme mu, když slibuje ve

*Vrať se holka, vrať se*

, přesvědčí nás o vlastní jedinečnosti v  
*Prej chceš chlapa*  
. Když přidával milostnou  
*Jedenkrát*  
, obecnstvo si ji zasněně pobrukovalo s ním.

Po přestávce jsem nesledovala program důsledně, protože jsem se věnovala bluegrassové anketce, a některá vystoupení jsem slyšela jen z části. **Míšu Leichta** s bezdrátovou kytarou sólově v písních ještě z Forehandu,

### **Svaťa Kotas band**

například v dvoukytarových skladbách s Mišom Vavrem, kontrabasem Libora Nováka a mandolínou zpěvačky Míši Havrdové. V sympatických aranžích, a samozřejmě i s banjem v rukou protagonisty např. ve Stingově skladbě

*Fields of Gold*

.

### **Banjogang**

se třemi banjii!!! a kontrabasem ve swingových či ragtimových kouscích, svižných, kterým nechyběl humor a diváci se dobře bavili.

### **Band Petra Kocmana**

na chvíli zrušil zvukový aparát, ale po rychlé nápravě tahle návštěva z oblasti country diváky pohltila. V bloku Petra Kocmana vystoupila i první dáma country music, jak se někdy

### **Věře Martinové**

říká, opět bluegrassovým publikem vřele přijata, folkový přídavek

*Batalion*

, jen s kytarou, si s ní společně zpívalo.

Druhá přestávka na občerstvení ještě lehce prodloužila skluz, zaviněný především předchozími přídávky, na 45 minut, nicméně natěšené publikum trpělivě očekávalo finále hlavního koncertu.

### **Vabank Unit**

s výtečným Honzou Bíbou na mandolínu a zbytkem kvarteta kolem kytaristy Martina Mikoláše předvedli svůj standard, což znamená, že dostali obecnstvo do varu. A pak to přišlo! Jistota a um, legenda a současnost, letos pětatřicetiletá kapela

### **Poutníci**

. Začali z ostra klasikou v níž se blýskl poprvé a zdaleka ne naposledy skvělý tenor Jirka Mach, ve

*Folsom Prison Blues*

bas Zdeňka Kaliny, ze současného repertoáru nabídli v duetu

*Vousatého chlapa*

s vibrafonovými efekty kytary Honzy Máci, instrumentálku

*Rondo alla Turca*

, ze zlaté éry přidal Jiří Karas Pola svým chraplákem

*Hotel Hillary*

Napsal uživatel Džexna  
Středa, 08 Červen 2005 04:00

---

. Vše uběhlo tak rychle, ovšem diváci si Poutníky přivolali zpět a ti jim za odměnu naservírovali skladbu, věnovanou svému někdejšímu lídrovi a autorovi českého textu Robertu Křesťanovi.

Jedinečnou

*Telegraph Road*

, 12 minut aranžérského a interpretačního skvostu, v níž se opět zaskvěl Machův zpěv, Mácova

Peter Rowan a Druhá Tráva byli hlavním tahákem Jamboree

foto: Jiří Pígo Nosek © [www.photomorgana.cz](http://www.photomorgana.cz)

knopflerovská kytara a Brandejsova banjová sóla. Jak se později ukázalo, festivalový blok Poutníků se stal předčasným ale zaslouženým vrcholem sobotního večera. Kapela **Modrotisk**, která ještě vloni účinkovala v odpoledním bloku, nezklamala, diváky tato jablonecká sestava chytla, dva přídávky si vysloužila, ale své předchůdce ještě nedostihla. Možná zatím.

Řádky, které nyní budou následovat, se mi nepíší lehce. Na **Roberta Křesťana a Druhou travu** s hostem

**Peterem**

**Rowanem**

se těšil snad každý. Dlouhé zvučení zvýšilo napětí, ovšem v pokročilé hodině přišlo poněkud nevhod. Druhá tráva odehrála čtyři skladby, standardně, ale jakoby v chvatu, neboť hlavní hvězdou jejich i celého Jamboree měl být americký písničkář Peter Rowan. Publikum jej přivítalo bouřlivým potleskem. Ovšem už při první skladbě jsme pozorovali na muzikantech DT neobvyklou nervozitu, strnulost, upřeně sledovali hmatník na Rowanově mandolíně a odezírali, číhali. Rowanův hlas zpočátku nejistý byl jen vzdáleně podobný tomu, jenž zněl v Čechách před šesti lety. V další skladbě to nebylo lepší. Jindy suverénní DT se jen přizpůsobovala Rowanovým nečekaným snad i rytmickým odskokům, i v

*Muleskinner blues*

, kterou odehráli snad milionkrát, se museli poprat s Rowanovou nevyzpytatelností. Doprovod zněl nezvykle ploše, Rowanův zpěv místy hodně ujížděl. O málo lépe dopadla

*Moonlight Midnight*

. Občasný pískot diváků se dal vysvětlovat všelijak, i když po každé skladbě potlesk byl.

Přiznám se, že jsem z výkonu Petera Rowana ve Strakonících byla lehce rozčarovaná. A o nějakém vygradování festivalu nemůže být řeči. Ale abych nekončila tak nešťastně. O tři dny později, v plzeňské Velké synagoze, jsem poslouchala koncert Petera Rowana s Druhou travou znovu. A naprosto okouzleně. Rowan zpíval jistě, jeho hlas i indiánský pláč se nesl prostorem, kapela šlapala jak švýcarské hodinky, šest přídávků. Bluegrassová bohoslužba. O Peterovi

Napsal uživatel Džexna  
Středa, 08 Červen 2005 04:00

---

Rowanovi je známo, že nerad zkouší, své spoluhráče zaskakuje výběrem písní? mohu se jen domýšlet, proč jsem si nakonec ze strakonického koncertu odvážela pocit zklamání. A nebo radši ne. Protože:

Sečteno a podtrženo. Jamboree ve Strakonících bylo opět svátkem bluegrassu, setkáním muzikantů s vnímavými diváky, přišlo jich 1 600, v dobré společnosti moderátorů Míši Leichta a Rosti Čapka, který druhou polovinou sobotního večera provázel sám. Bylo až dojemné sledovat, jak dva staří bluegrassáci, a nyní čerství otcové, vyprávějí místo drsných vtipů, kterak přišli Meda (ne Méd'a) Čapkovici a Albert Leichtovic ke svým jménům? Dramaturgii festivalu chválím za odpolední Banjománii, naopak hlavnímu sobotnímu programu bych vytkla závěr bez očekávané gradace. Bluegrassový festival má končit pořádným nářezem. Nebo se mýlím?

Anketu s některými z účinkujících o vztahu nejen k Jamboree ve Strakonících vám přineseme během příštích dnů.